

Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT

P. PIKAMÄE

fremsat den 16. december 2021¹

Sag C-568/20

J

mod

H Limited

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberster Gerichtshof (Øverste Domstol, Østrig))

»Præjudiciel forelæggelse – retligt samarbejde i civile sager – fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område – forordning (EU) nr. 1215/2012 – materielt anvendelsesområde – retsafgørelser truffet i en medlemsstat – attest, der erklærer, at retsafgørelsen er eksigibel – grunde til at afslå fuldbyrdelse – tilsidesættelse af grundlæggende retsprincipper (ordre public) i den medlemsstat, som anmodningen rettes til – tilsidesættelse af en EU-retlig bestemmelse – grunde til at afslå fuldbyrdelse, som er fastsat i lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til«

1. Når retten i domsstaten har udstedt en attest i henhold til artikel 53 i forordning (EU) nr. 1215/2012², som erklærer dommen eksigibel og fastslår, at forordningen finder anvendelse, kan retten i den medlemsstat, som anmodningen om fuldbyrdelse rettes til, til hvilken den person, mod hvem retsafgørelsen søges fuldbyrdet, har indgivet en anmodning om afslag på fuldbyrdelse af den pågældende retsafgørelse, da tage denne anmodning til følge med henvisning til, at der er foretaget en fejlagtig vurdering af, om denne forordning finder anvendelse, for så vidt som genstanden for sagen ved retten i domsstaten var at erklære retsafgørelser, der er truffet i et tredjeland, for eksigible? Dette spørgsmål skal Domstolen tage stilling til i den foreliggende sag.

I. Retsforskrifter

2. Artikel 2, 39, 41, 42, 45, 46, 52 og 53 i forordning nr. 1215/2012 er relevante for den foreliggende sag.

¹ – Originalsprog: fransk.

² – Europa-Parlamentets og Rådets forordning af 12.12.2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT 2012, L 351, s. 1).

II. De faktiske omstændigheder, retsforhandlingerne i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

3. Efter en sag anlagt af banken H Limited på grundlag af to domme afsagt i Jordan i løbet af 2013, hvorved J, låntager, blev dømt til at betale restgælden af to lån, har High Court of Justice (England Wales), Queen's Bench Division (ret i første instans (England og Wales), Queen's Bench Division, Det Forenede Kongerige (herefter »High Court of Justice«)), ved kendelse af 20. marts 2019 og i summarisk procedure, pålagt J at betale H Limited et beløb på 10 392 463 amerikanske dollars (USD), forhøjet med 5 422 031,65 USD i renter og 125 000 pund sterling (GBP) i omkostninger. Denne ret udstedte ligeledes den attest, der er omhandlet i artikel 53 i forordning nr. 1215/2012 (herefter »attesten«).

4. H Limited har indledt en fuldbyrdelsesprocedure vedrørende denne kendelse i Østrig, hvor J har hjemsted, og J har i henhold til artikel 45 og 46 i forordning nr. 1215/2012 fremsat anmodning om afslag på fuldbyrdelse. Til støtte herfor har J gjort gældende, at der er sket en tilsidesættelse af grundlæggende retsprincipper (ordre public) i Østrig³, og at den nævnte afgørelse, der vedrører fuldbyrdelse af en retsafgørelse afsagt i et tredjeland, ikke udgør en eksigibel retsafgørelse som omhandlet i forordning nr. 1215/2012. Han har gjort gældende, at retten i den medlemsstat, som anmodningen rettes til (herefter »den anmodede ret«), i forbindelse med en sag om afslag på fuldbyrdelse ikke er bundet af den attest, der er udstedt af retten i domsstaten (herefter »den oprindelige ret«).

5. I første instans tiltrådte Bezirksgericht Freistadt (kredsdomstolen i Freistadt, Østrig) ved kendelse af 9. oktober 2019 H Limiteds anmodning om fuldbyrdelse af kendelsen afsagt af High Court of Justice den 20. marts 2019. I sin egenskab af appelinstant forkastede Landesgericht Linz (den regionale ret i første instans i Linz, Østrig) ved afgørelse af 22. juni 2020 J's kæremål.

6. Efter J's ekstraordinære revisionsanke af appelrettens afgørelse har Oberster Gerichtshof (øverste domstol, Østrig) ved kendelse af 23. september 2020 besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal bestemmelserne i [forordning nr. 1215/2012], herunder især artikel 2, litra a), og artikel 39 [...], fortolkes således, at der også foreligger en eksigibel retsafgørelse, når debitor i en medlemsstat er blevet idømt betalingspligt efter en summarisk undersøgelse inden for rammerne af en kontradiktorisk procedure, men kun henset til den bindende retskraft af en dom, der er afsagt til ugunst for ham i et tredjeland, idømmes betalingspligt over for den part, der har vundet sagen i tredjelandet, og genstanden for sagen i medlemsstaten var begrænset til efterprøvelse af, om det krav, som beror på den i tredjelandet afsagte dom, faktisk består over for debitor?

2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende:

Skal bestemmelserne i forordning nr. 1215/2012, navnlig artikel 1, artikel 2, litra a), artikel 39, [...] 45, [...] 46 og [...] 52 [...], fortolkes således, at fuldbyrdelsen skal afslås uafhængigt af, om en af de i artikel 45 i forordningen anførte grunde foreligger, såfremt den afgørelse, der skal efterprøves, ikke er en retsafgørelse som omhandlet i forordningens artikel 2, litra a), eller artikel 39, eller det krav, der ligger til grund for afgørelsen, ikke er omfattet af anvendelsesområdet for forordningen i oprindelsesmedlemsstaten?

³ – Jf. punkt 18 i anmodningen om præjudiciel afgørelse.

- 3) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, og det andet spørgsmål besvares bekræftende:

Skal bestemmelserne i forordning nr. 1215/2012, navnlig artikel 1, artikel 2, litra a), artikel 39, artikel 42, stk. 1, litra b), artikel 46 og [...] 53, fortolkes således, at retten i den anmodede medlemsstat allerede som følge af den oprindelige rets angivelser i attesten i henhold til artikel 53 i forordning nr. 1215/2012 i sagen om afslag på fuldbyrdelse er forpligtet til at lægge til grund, at retsafgørelsen er omfattet af anvendelsesområdet for forordningen og skal fuldbyrdes?»

III. Retsforhandlingerne for Domstolen

7. Sagsøgeren og sagsøgte i hovedsagen, den tyske regering samt Europa-Kommissionen har indleveret skriftlige indlæg.

IV. Bedømmelse

A. Formaliteten vedrørende anmodningen om præjudiciel afgørelse

8. Selv om forelæggelsesafgørelsen indeholder tre præjudicielle spørgsmål, der formelt er særskilte, er de efter min opfattelse tæt forbundne og henhører under en og samme retlige problemstilling, nemlig betingelserne for, at den anmodede ret kan imødekomme en anmodning om afslag på fuldbyrdelse af den oprindelige rets afgørelse med den begrundelse, at forordning nr. 1215/2012 ikke finder anvendelse, selv om denne anden ret har udstedt en attest, der bekræfter, at den er eksigibel.

9. Jeg foreslår derfor Domstolen at behandle de tre spørgsmål samlet og omformuleret på følgende måde:

»Skal bestemmelserne i forordning nr. 1215/2012 fortolkes således, at de tillader, at den anmodede ret, for hvilken der er indgivet en anmodning om afslag på fuldbyrdelse på grundlag af forordningens artikel 46, i modsætning til den vurdering, som den oprindelige ret har foretaget i forbindelse med den i forordningens artikel 53 omhandlede attest, kan anse denne forordning for uanvendelig med den begrundelse, at den procedure, der er fulgt ved denne anden ret, havde til formål at erklære domme afsagt på det civil- og handelsretlige område i et tredjeland for eksigibel, og følgelig afslå fuldbyrdelse af retsafgørelsen fra den nævnte ret?»

10. Denne problemstilling kræver, at der foretages en vurdering af, om der i den foreliggende sag foreligger en eksigibel afgørelse, og derved en vurdering af attestens rækkevidde, inden der foretages en vurdering af de beføjelser, som tilkommer den anmodede ret, for hvilken der er indgivet en anmodning om afslag på fuldbyrdelse af denne afgørelse, som defineret i forordning nr. 1215/2012.

B. Spørgsmålet, om der foreligger en eksigibel afgørelse som omhandlet i forordning nr. 1215/2012

11. Hvad angår anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område i det europæiske retsområde vedrører den væsentligste nyskabelse inden for rammerne af den ordning, der er indført ved forordning nr. 1215/2012, uomtvisteligt afskaffelse af betingelsen om fuldbyrdespåtegninger. Således bestemmer artikel 39 i denne forordning, at »[e]n retsafgørelse, der er truffet i en medlemsstat, og som er eksigibel i den pågældende medlemsstat, skal være eksigibel i de øvrige medlemsstater, uden krav om en erklæring om eksigibilitet«. Denne bestemmelse skal sammenholdes med 26. betragtning til nævnte forordning, i henhold til hvilken en retsafgørelse, der er truffet af en ret i en medlemsstat, bør behandles på samme måde, som hvis den var blevet truffet i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

12. Inden for rammerne af denne nye ordning for direkte fuldbyrdelse af retsafgørelser spiller den attest, der udstedes af den oprindelige ret, en vigtig rolle. Det fremgår således af artikel 37 og 42 i forordning nr. 1215/2012, at den, der fremsætter anmodningen om anerkendelse og fuldbyrdelse i en medlemsstat af en retsafgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat, alene skal fremlægge en kopi af den pågældende retsafgørelse, der er ledsaget af denne attest. I overensstemmelse med denne forordnings artikel 42, stk. 1, litra b), skal den nævnte attest bekræfte, at retsafgørelsen er eksigibel, og indeholde et uddrag af retsafgørelsen og alt efter omstændighederne de relevante oplysninger om, hvilke sagsomkostninger der kan tilbagesøges, samt oplysninger om beregning af renter. Attesten forkyndes for den person, mod hvem der anmodes om denne fuldbyrdelse, inden enhver fuldbyrdelse i overensstemmelse med nævnte forordnings artikel 43, stk. 1⁴. I denne sammenhæng og på opfordring fra generaladvokat Bot⁵ er attesten af Domstolen blevet kvalificeret som grundlag for gennemførelsen af princippet om direkte fuldbyrdelse af retsafgørelser truffet i medlemsstaterne, som gør, at den pågældende afgørelse kan bevæge sig frit inden for det europæiske retsområde⁶.

13. For at få udstedt denne attest skal rekvirenten rette henvendelse til den oprindelige ret, som er den, der har truffet den retsafgørelse, der søges fuldbyrdet⁷, som kender tvisten bedst, og som med hensyn til sagens realitet er bedst i stand til at bekræfte, at retsafgørelsen er eksigibel. Ved udstedelsen af en sådan attest bekræfter den oprindelige ret⁸ således implicit, at den dom, som skal anerkendes og fuldbyrdes i en anden medlemsstat, er omfattet af anvendelsesområdet for denne forordning, idet udstedelsen af en attest i henhold til nævnte artikel 53 kun er mulig på denne betingelse. I en situation, hvor den ret, som har truffet den retsafgørelse, der skal fuldbyrdes, ikke på domstidspunktet har taget stilling til, om forordning nr. 1215/2012 finder anvendelse, skal denne ret på tidspunktet for udstedelse af nævnte attest efterse, om tvisten er omfattet af anvendelsesområdet for denne forordning⁹.

14. I det foreliggende tilfælde er det ubestridt, at den oprindelige ret har udarbejdet og udstedt attesten ved kendelse af 20. marts 2019, som derfor er omfattet af anvendelsesområdet for forordning nr. 1215/2012. Under disse omstændigheder foreligger der en eksigibel retsafgørelse,

⁴ – Dom af 28.2.2019, Gradbeništvo Korana (C-579/17, EU:C:2019:162, præmis 36).

⁵ – Forslag til afgørelse Gradbeništvo Korana (C-579/17, EU:C:2018:863, punkt 44).

⁶ – Dom af 28.2.2019, Gradbeništvo Korana (C-579/17, EU:C:2019:162, præmis 37 og 39).

⁷ – Artikel 2, litra f), i forordning nr. 1215/2012.

⁸ – Dom af 4.9.2019, Salvoni (C-347/18, EU:C:2019:661, præmis 31).

⁹ – Dom af 28.2.2019, Gradbeništvo Korana (C-579/17, EU:C:2019:162, præmis 38 og 40).

der er truffet i en medlemsstat¹⁰ som omhandlet i artikel 2, litra a), og artikel 39 i forordning nr. 1215/2012, der henhører under den ordning for direkte fuldbyrdelse, der er fastsat i denne, og som er en faktisk omstændighed, som er bindende for den anmodede ret.

15. Det spørgsmål, der er rejst i anmodningen om præjudiciel afgørelse, er, under hvilke omstændigheder denne ret kan rejse tvivl om en sådan situation på grund af en angiveligt urigtig vurdering fra den oprindelige rets side med hensyn til anvendelsen af forordning nr. 1215/2012, som gør udstedelsen af attesten uretmæssig. Det fremgår af denne anmodning, at den forelæggende ret er af den opfattelse, at en prøvelse på dette punkt kan føre til et afslag på fuldbyrdelse, selv om der ikke er konstateret nogen grunde til afslag i medfør af artikel 45 i forordning nr. 1215/2012.

C. Muligheden for at afslå fuldbyrdelse med henvisning til, at forordning nr. 1215/2012 ikke finder anvendelse

16. Løsningen af den ovennævnte problemstilling hviler på en analyse af den retlige ordning for afslag på fuldbyrdelse, der er indført ved forordning nr. 1215/2012. Den forelæggende ret og den tyske regering har med henblik på at underbygge påstanden om en mulig efterprøvelse af den bedømmelse af anvendeligheden af denne forordning, som den oprindelige ret har foretaget, henvist til Domstolens praksis vedrørende efterprøvelsen af den attest, der er omhandlet i artikel 54 i forordning (EF) nr. 44/2001¹¹.

1. Relevansen af retspraksis vedrørende kontrollen af den i artikel 54 i forordning nr. 44/2001 omhandlede attest

17. Forordning nr. 44/2001 pålagde rekvirenten på forhånd at anmode retten eller myndigheden i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, om at erklære en retsafgørelse for eksigibel. Denne anmodning skulle ledsages af en fremsendelse af den pågældende afgørelse og i givet fald af den i artikel 54 i forordning nr. 44/2001 omhandlede attest, idet disse to dokumenter ifølge 17. betragtning til forordningen alene skulle gøres til genstand for en simpel formel kontrol. Domstolen har fastslået, at myndighederne i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, under første trin i proceduren skulle begrænse sig til at kontrollere, at disse formaliteter for at erklære denne retsafgørelse for eksigibel var opfyldt, og i andet trin af proceduren vurdere, om der var grundlag for den appel, som rekviritus i givet fald havde iværksat til prøvelse af denne erklæring, på grundlag af de indsigelsesgrunde, der var anført i artikel 34 og 35 i forordning nr. 44/2001¹².

18. I denne sammenhæng er det blevet præciseret, at der intet var til hinder for, at retten i den medlemsstat, som anmodningen rettedes til, efterprøvede rigtigheden af de faktiske oplysninger, der var indeholdt i attesten. Det skal understreges, at denne kontrol var begrundet i den omstændighed, at ophavsmanden til attesten ikke nødvendigvis svarede til den, der var genstand for den oprindelige afgørelse, og at de samme oplysninger kun kunne have en rent vejledende karakter, som var simple oplysninger. Sidstnævnte betragtning fulgte ligeledes af, at

¹⁰ – I henhold til artikel 67, stk. 2, litra a), i aftalen om Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands udtræden af Den Europæiske Union og Det Europæiske Atomenergifællesskab (EUT 2019, C 384 I, s. 1), og henset til datoen for dens vedtagelse, dvs. den 20.3.2019, udgør den omtvistede kendelse afsagt af en engelsk ret ikke en afgørelse fra et tredjeland.

¹¹ – Rådets forordning af 22.12.2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2001, L 12, s. 1).

¹² – Dom af 6.9.2012, Trade Agency (C-619/10, EU:C:2012:531, præmis 28-31).

fremlæggelsen af denne attest kun eventuelt kom på tale, idet retten i den medlemsstat, som anmodningen rettedes til, og som havde kompetence til at udstede en afgørelse om eksigibilitet, kunne acceptere et tilsvarende dokument¹³.

19. Ud over den meget begrænsede rækkevidde af den således beskrevne kontrol kan denne retspraksis ikke anvendes tilsvarende i den foreliggende sag og endnu mindre ved en generalisering, idet den nye ordning for anerkendelse og fuldbyrdelse, der følger af forordning nr. 1215/2012, adskiller sig væsentligt fra den tidligere ordning for anerkendelse og fuldbyrdelse. Denne forordning fjernede således det trin vedrørende erklæringen om eksigibilitet, der gik forud for fuldbyrdelsen i den medlemsstat, som anmodningen rettedes til, og gjorde fremsendelsen af den attest, der erklærede afgørelsen eksigibel, obligatorisk for den oprindelige ret, som kender tvisten bedst, ligesom den nye forordning ikke indeholder nogen betragtning svarende til 17. betragtning til forordning nr. 44/2001.

20. Domstolen fastslog ganske vidtgående i Weil-dommens præmis 35¹⁴, at fuldbyrdesproceduren i henhold til forordning nr. 44/2001 »i lighed med fuldbyrdelse i henhold til forordning nr. 1215/2012 er til hinder for enhver yderligere prøvelse foretaget af retten i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt den retssag, som har medført den afgørelse, om hvis fuldbyrdelse der anmodes, er omfattet af anvendelsesområdet for forordning nr. 44/2001, idet grundene til at appellere erklæringen om denne retsafgørelses eksigibilitet er udtømmende opregnet«.

21. Indholdet af denne præmis rejser alvorlige spørgsmål, som efter min opfattelse indebærer, at den ikke bør tages i betragtning i den foreliggende sag. Det skal bemærkes, at den pågældende præmis vedrørte en problematik, som ikke direkte var rejst i det præjudicielle spørgsmål, nemlig fortolkningen af artikel 54 i forordning nr. 44/2001 med henblik på at afgøre, om der foreligger en kontrol fra den kompetente myndigheds side med hensyn til anvendelsen af denne forordning før udstedelsen af den attest, der er fastsat i denne bestemmelse. Angivelsen heri udgør efter min opfattelse en overflødig præmis i en løsning, der allerede var begrundet i den pågældende doms præmis 33.

22. Under alle omstændigheder fandt forordning nr. 1215/2012 ikke tidsmæssig anvendelse, og en simpel henvisning til denne i forbindelse med en komparativ vurdering uden nogen forklaring kan ikke anses for en relevant præcedens, der kan afslutte diskussionen om rækkevidden af den anmodede rets kompetence, og dette så meget desto mindre, som de ordninger for anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, der er indført ved forordning nr. 44/2001 og nr. 1215/2012, er mærkbart forskellige¹⁵.

¹³ – Dom af 6.9.2012, Trade Agency (C-619/10, EU:C:2012:531, præmis 35 og 36).

¹⁴ – Dom af 6.6.2019, Weil (C-361/18, EU:C:2019:473).

¹⁵ – Det følger af fast retspraksis, at for så vidt som forordning nr. 44/2001 er blevet ophævet ved og erstattet af forordning nr. 1215/2012, gælder den af Domstolen anlagte fortolkning af førstnævnte forordnings bestemmelser ligeledes for forordning nr. 1215/2012, når bestemmelserne i disse to EU-retlige instrumenter kan sidestilles med hinanden (dom af 28.2.2019, Gradbeništo Korana, C-579/17, EU:C:2019:162, præmis 45), hvilket ikke er tilfældet i den foreliggende sag for bestemmelserne vedrørende attesten.

2. Om de grunde til at afslå fuldbyrdelse, der er fastsat i forordning nr. 1215/2012

a) Indledende bemærkninger

23. Jeg finder det indledningsvis nødvendigt at fremsætte forskellige bemærkninger til den relativt komplekse retlige ordning for afslag på fuldbyrdelse, der er indført ved forordning nr. 1215/2012.

24. For det første er det i den juridiske litteratur blevet fremhævet, at det inden for rammerne af forordning nr. 1215/2012 tilkommer den dømte person at reagere ved at anmode om et afslag på fuldbyrdelse ved at gøre en begrundelse gældende, der er anerkendt i denne forordning, idet dommen ellers på ingen måde vil blive efterprøvet¹⁶, hvilket har ført til, at der er foretaget en »fuldstændig privatiseret« prøvelse af dommene¹⁷. I samme retning har Domstolen fastslået, at idet systemet til anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, der er etableret ved forordning nr. 1215/2012, er baseret på afskaffelsen af betingelsen om fuldbyrdelsespåtegninger, hvilket indebærer, at der ikke udøves kontrol af den kompetente dommer i det anmodede medlemsstat, kan kun den, mod hvem fuldbyrdelse begæres, modsætte sig fuldbyrdelsen af den afgørelse, der vedrører den pågældende¹⁸. Det fremgår således, at forud for anmodningen om afslag på fuldbyrdelse og den procedure, den udløser, som er reguleret af afsnit 3 i kapitel III i forordning nr. 1215/2012, og så meget desto mere i mangel af en sådan anmodning, har den anmodede ret inden skønsbeføjelse med hensyn til afgørelsen og attesten vedtaget af oprindelsesretten¹⁹.

25. For det andet bemærkes, at princippet om gensidig tillid mellem medlemsstaterne, der er af grundlæggende betydning i EU-retten, pålægger hver af medlemsstaterne bl.a. på området vedrørende frihed, sikkerhed og retfærdighed, medmindre der er tale om helt særlige omstændigheder, at lægge til grund, at samtlige andre medlemsstater overholder EU-retten og navnlig de i denne ret anerkendte grundlæggende rettigheder. Som det fremgår af 26. betragtning til forordning 1215/2012, er reglerne om anerkendelse og fuldbyrdelse i denne forordning netop baseret på gensidig tillid i retsplejen i Unionen. En sådan tillid kræver bl.a., at retsafgørelser, der er truffet i en medlemsstat, automatisk anerkendes og fuldbyrdes i en anden medlemsstat. Inden for denne ordning skal bestemmelserne i forordning nr. 1215/2012, som udtømmende opregner de indsigelsesgrunde²⁰, der kan være til hinder for anerkendelse eller fuldbyrdelse af en retsafgørelse, fortolkes strengt, idet de udgør en hindring for gennemførelsen af et af forordningens grundlæggende formål²¹.

¹⁶ – F. Ferrand, »Reconnaissance et exécution des jugements européens en matière civile et commerciale«, *Droit et pratique de la procédure civile*, Dalloz action, kap. 541-243.

¹⁷ – L. D'Avout, »L'efficacité internationale des jugements après la refonte du règlement Bruxelles I«, *Revue internationale de droit processuel*, 5. udg., 2. oplag, 2015, s. 258.

¹⁸ – Jf. i denne retning dom af 28.2.2019, Gradbenišvo Korana (C-579/17, EU:C:2019:162, præmis 36). Den anden henvisning til udtrykket »anerkendelse« i denne doms præmis 36 forekommer mig ikke korrekt, og formuleringen heraf er ikke blevet gengivet, for så vidt som enhver berettiget part kan anmode om afslag på anerkendelse af en afgørelse i overensstemmelse med artikel 45 i forordning nr. 1215/2012.

¹⁹ – Spørgsmålet er, om Domstolens praksis indebærer, at det fastslås, at den anmodede ret har en bunden kompetence, idet denne ret kun kan efterprøve de eneste grunde til at afslå fuldbyrdelse, som sagsøgeren har påberåbt sig, idet enhver prøvelse af egen drift er udelukket. Det bemærkes dog, at i henhold til artikel 47, stk. 2, i forordning 1215/2012 er proceduren for afslag på fuldbyrdelse, for så vidt som den ikke er omfattet af denne forordning, omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til. Når en anmodning om afslag på fuldbyrdelse er modtaget, og sagen er indledt, bestemmes beføjelserne for retten i den anmodede medlemsstat, herunder muligheden eller forpligtelsen til ex officio at undersøge en grund til afslag på fuldbyrdelse, af den pågældende stats processuelle regler.

²⁰ – jf. dom af 6.9.2012, Trade Agency (C-619/10, EU:C:2012:531, præmis 31), og af 23.10.2014, flyLAL-Lithuanian Airlines (C-302/13, EU:C:2014:2319, præmis 46).

²¹ – Jf. analogt dom af 16.7.2015, Diageo Brands (C-681/13, EU:C:2015:471, præmis 40 og 41).

26. De fem grunde til afslag foreligger, såfremt en sådan anerkendelse åbenbart vil stride mod grundlæggende retsprincipper (ordre public) i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, såfremt det indledende processkrift i sagen ikke er blevet forkyndt i tilstrækkelig god tid, når der afsiges udeblivelsesdom, såfremt den er uforenelig med en retsafgørelse truffet mellem de samme parter i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, såfremt afgørelsen er uforenelig med en retsafgørelse, der tidligere er truffet i en anden stat, eller såfremt den oprindelige ret har tilsidesat visse kompetenceregler. Denne udtømmende liste indeholder ikke en angivelse af spørgsmålet, om forordning nr. 1215/2012 finder anvendelse, eller om der er sket en tilsidesættelse af denne forordnings artikel 2, litra a), og artikel 39, der kræver, at den retsafgørelse, der begæres fuldbyrdet, skal være truffet i en medlemsstat.

27. For det tredje fremgår det af forordning nr. 1215/2012, at EU-lovgiver har taget højde for sameksistensen af to typer grunde til afslag på fuldbyrdelse, nemlig dels dem, der generelt er nævnt i denne forordnings artikel 41, stk. 2, som »grundene til at afslå eller udsætte fuldbyrdelse i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til«, dels de særlige grunde, der er opregnet i denne forordnings artikel 45, og som skal sammenholdes med samme forordnings artikel 46, som er forbundet af den nødvendige forenelighed mellem de førstnævnte og de sidstnævnte. Henset til den opbygning, som lovgiver således har valgt, finder jeg det hensigtsmæssigt først at undersøge de grunde til at afslå fuldbyrdelse, der følger af denne forordnings artikel 45, sammenholdt med artikel 46, og nærmere bestemt begrundelsen om uforenelighed med grundlæggende retsprincipper (ordre public) i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, som er relevant i den foreliggende sag, og som J har påberåbt sig²².

b) Om den grund til at afslå fuldbyrdelse, der er omhandlet i artikel 45 i forordning nr. 1215/2012, og som vedrører modstrid med grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, som anmodningen rettes til

28. Hvad angår begrebet »grundlæggende retsprincipper« i artikel 45, stk. 1, i forordning nr. 1215/2012 skal denne bestemmelse fortolkes strengt, idet den indebærer en hindring for at realisere et af forordningens grundlæggende mål og kun kan spille en rolle i undtagelsestilfælde. Selv om medlemsstaterne som følge af undtagelsen i denne bestemmelse som udgangspunkt frit kan fastlægge, hvilke krav der i overensstemmelse med deres nationale opfattelse stilles som følge af deres grundlæggende retsprincipper, må grænserne for begrebet fastlægges ved en fortolkning af førnævnte forordning. Skønt det ikke tilkommer Domstolen at fastlægge indholdet af en medlemsstats grundlæggende retsprincipper, skal denne derfor ikke desto mindre efterprøve de grænser, inden for hvilke en ret i en medlemsstat kan anvende det førnævnte begreb som begrundelse for ikke at anerkende en retsafgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat²³.

29. I denne henseende skal jeg minde om, at forbuddet i artikel 52 i forordning nr. 1215/2012 mod en efterprøvelse af den udenlandske retsafgørelses realitet indebærer, at retten i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, ikke må afvise at anerkende eller fuldbyrde retsafgørelsen alene med den begrundelse, at den retsregel, den oprindelige ret har anvendt, afviger fra den retsregel, som retten i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, ville have anvendt, hvis den skulle påkende sagen. Retten i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, må heller ikke efterprøve rigtigheden af den retlige bedømmelse eller den bedømmelse af de faktiske omstændigheder, der er foretaget af den oprindelige ret. En anvendelse af undtagelsen om grundlæggende retsprincipper kan dermed kun komme på tale i tilfælde, hvor anerkendelse eller fuldbyrdelse af

²² – Jf. punkt 18 i forelæggelsesafgørelsen.

²³ – Jf. analogt dom af 25.5.2016, Meroni (C-559/14, EU:C:2016:349, præmis 38-40).

den retsafgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat, på helt uantagelig måde ville være i strid med retsordenen i den medlemsstat, anmodningen rettes til, idet dette ville udgøre et indgreb i et grundlæggende princip. For at være i overensstemmelse med forbuddet mod efterprøvelse af realiteten af en udenlandsk retsafgørelse må det kræves, at indgrebet udgør en åbenbar overtrædelse af en retsregel, der anses for væsentlig i retsordenen i den medlemsstat, anmodningen rettes til, eller af en rettighed, der er anerkendt som grundlæggende i den pågældende retsorden²⁴.

30. Det er i lyset af disse betragtninger, at det skal undersøges, om de oplysninger, som den forelæggende ret har anført, kan godtgøre, at fuldbyrdelsen af kendelsen af 20. marts 2019 fra High Court of Justice udgør en åbenbar tilsidesættelse af de østrigske grundlæggende retsprincipper som omhandlet i artikel 45, stk. 1, i forordning nr. 1215/2012. Disse forhold vedrører den tilsidesættelse af en materiel retsregel, som tilsammen med den attest, der ledsager den, udgør en uadskillelig helhed, dvs. en åbenbart urigtig anvendelse af denne forordnings artikel 2, litra a), og artikel 39, der kræver, at den retsafgørelse, der begæres fuldbyrdet, skal være truffet i en medlemsstat, og dermed fastlægger denne retsakts materielle anvendelsesområde for så vidt angår de omhandlede afgørelser.

31. Domstolen har allerede haft lejlighed til at tage stilling til en situation, hvor det blev gjort gældende, at der forelå en åbenbar tilsidesættelse af en EU-retlig regel, og fastslog i den forbindelse, at der foreligger en sådan tilsidesættelse, henset til, at EU-retten er blevet integreret i medlemsstaternes retsorden, og at det tilkommer den nationale ret i dens egenskab af almindelig domstol i Unionen at sikre den effektive anvendelse af de EU-retlige regler. Derfor fastslog Domstolen, at klausulen om grundlæggende retsprincipper vil finde anvendelse, i det omfang den retlige fejl indebærer, at anerkendelse af den omhandlede afgørelse i den stat, anmodningen rettes til, medfører en åbenbar overtrædelse af en retsregel, der er væsentlig i Unionens retsorden og dermed i denne medlemsstats retsorden²⁵.

1) Åbenbar tilsidesættelse af en EU-retlig regel

32. Med støtte i ordlyden af Owens Bank-dommen²⁶ er den forelæggende ret af den opfattelse, at forordning nr. 1215/2012 ikke kan finde anvendelse på den afgørelse, som den oprindelige ret har truffet i forbindelse med fuldbyrdelsen af domme afsagt i et tredjeland (actio judicati), og som foretager en summarisk prøvelse af, om disse domme forpligter låntageren til at betale den långivende bank et vist beløb, uden at det retsforhold, der lå til grund for den gæld, der blev anerkendt ved førømtalte domme, var genstand for en realitetsbehandling. I denne dom fastslog Domstolen, at konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager²⁷, ikke finder anvendelse på procedurer eller på stridsspørgsmål, der opstår under procedurer, i kontraherende stater vedrørende anerkendelse og fuldbyrdelse af domme afsagt i borgerlige sager, herunder handelssager, i tredjelande. Denne løsning bør efter min opfattelse overføres til den foreliggende sag.

33. Indledningsvis bemærkes, at det fremgår af selve ordlyden af artikel 2, litra a), og artikel 39 i forordning nr. 1215/2012, at de procedurer for anerkendelse og fuldbyrdelse, der er fastsat i denne forordnings kapitel III, kun finder anvendelse i tilfælde af afgørelser truffet i en

²⁴ – Jf. analogt dom af 25.5.2016, Meroni (C-559/14, EU:C:2016:349, præmis 41 og 42).

²⁵ – Dom af 16.7.2015, Diageo Brands (C-681/13, EU:C:2015:471, præmis 48 og 50).

²⁶ – Dom af 20.1.1994, Owens Bank (C-129/92, EU:C:1994:13).

²⁷ – EFT 1978, L 304, s. 17.

medlemsstat. Hvad angår kompetencereglerne skal det fastslås, at bestemmelserne i kapitel II i forordning nr. 1215/2012, der er vedtaget på grundlag af artikel 81 TEUF som nødvendige for det indre markeds funktion, ikke fastsætter værnetinget for procedurerne for anerkendelse og fuldbyrdelse af domme afsagt i et tredjeland²⁸.

34. Dernæst er det nødvendigt at foretage en undersøgelse af genstanden for den sag, der er anlagt ved den oprindelige ret, med henblik på at afgøre, om denne har til formål at skabe betingelserne for fuldbyrdelse af en retsafgørelse, der er truffet på det civil- og handelsretlige område i et tredjeland²⁹. I denne henseende mener jeg, at de oplysninger, som den forelæggende ret har fremlagt, og som er gengivet ovenfor i dette forslag til afgørelse, begrundet et bekræftende svar³⁰.

35. Selv om sagsøgte i hovedsagen har redegjort for sin uenighed med den forelæggende rets fremlæggelse af den oprindelige procedure, har sagsøgte i hovedsagen imidlertid klart anerkendt, at der er tale om et søgsmål, der er reguleret af de særlige processuelle regler i *common law*, og som er baseret på endelige retsafgørelser fra et tredjeland, og som muliggør en summarisk dom afsagt efter en ufuldstændig procedure, for så vidt som forsvaret ikke har reelle chancer for at få medhold³¹. Ud over henvisningerne til Domstolens praksis vedrørende selve begrebet »retsafgørelse«, henset til dens indhold, er de betragtninger, hvorefter proceduren ved den oprindelige ret var kontradiktorisk, og at den oprindelige ret har undersøgt debtors indsigelser (manglende partsevne, bedrageri i forhold til dommen, manglende fuldmagt fra kreditinstituttets advokat og krav om modregning af fordringer), uden relevans i forbindelse med vurderingen af procedurens formål³². Kreditinstituttets anbringende om, at de jordanske domme ikke kunne fuldbyrdes i Det Forenede Kongerige og i Østrig, bekræfter efter min opfattelse blot konklusionen om, at den sag, der blev indledt ved den oprindelige ret, havde til formål i den førstnævnte stat at skabe betingelserne for tvangsfuldbyrdelse af disse domme.

36. Under disse omstændigheder udgør afgørelsen fra den oprindelige ret og attesten, som er en uadskillelig juridisk enhed, en åbenbar tilsidesættelse af artikel 2, litra a), og artikel 39 i forordning nr. 1215/2012. Tilbage står at afgøre, om disse regler er væsentlige, således som det kræves efter Domstolens praksis.

²⁸ – Jf. i denne retning dom af 20.1.1994, Owens Bank (C-129/92, EU:C:1994:13, præmis 17 og 23).

²⁹ – Jf. i denne retning dom af 20.1.1994, Owens Bank (C-129/92, EU:C:1994:13, præmis 13).

³⁰ – Kommissionen har i punkt 10 i sit indlæg anført, at kendelsen afsagt af den oprindelige ret blev afsagt efter en summarisk procedure vedrørende fuldbyrdelse af to domme, der er afsagt i Jordan. Denne anførte ligeledes i punkt 36 i disse bemærkninger, at genstanden for den sag, som denne ret havde iværksat, var begrænset til en undersøgelse af, om der forelå en betalingsforpligtelse i form af en endelig dom over for sagsøgeren.

³¹ – Jf. punkt 16, 25 og 27 i H Limiteds skriftlige indlæg. Sidstnævnte har tilføjet (punkt 20), at den omhandlede *common law*-procedure indeholder bestemmelser om kontrol af grundlæggende retsprincipper, retten til at blive hørt ved sagens indledning og den udenlandske rets indirekte kompetence, hvilket forstærker konstateringen af, at denne procedure sidestilles med en fuldbyrdesprocedure. Disse oplysninger svarer til analysen af procedurerne for anerkendelse og fuldbyrdelse ifølge *common law* i Det Forenede Kongerige, som er indeholdt i Schlossers rapport om konventionen af 9.10.1978 om Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse af konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, samt af protokollen om Domstolens fortolkning af denne konvention (EFT 1979, C 59, s. 71, punkt 6 ff.).

³² – Disse indsigelser svarer til problemstillinger, der ikke kan adskilles fra den fuldbyrdesprocedure, som de er en del af. Jeg erindrer om, at Domstolen i dom af 20.1.1994, Owens Bank (C-129/92, EU:C:1994:13, præmis 29-37), fastslog, at Bruxelleskonventionen ikke fandt anvendelse på sager »eller på stridsspørgsmål, der opstår i forbindelse med retssager« i den kontraherende stat vedrørende anerkendelse og fuldbyrdelse af domme afsagt i tredjelande.

2) Den pågældende retsregels væsentlige karakter

37. Jeg vil nævne, at til forskel fra Diageo Brands-dommen vedrører den fejl, som den oprindelige ret har begået, ikke en materiel bestemmelse, der indgår i et direktiv om minimumsharmonisering, hvis formål er en delvis tilnærmelse af medlemsstaternes forskelligartede lovgivninger om varemærker³³, men bestemmelser i en forordning. I den henseende fremgår det af sjette betragtning til forordning nr. 1215/2012, at for at virkeliggøre målet om fri bevægelighed for retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område er det nødvendigt og hensigtsmæssigt, at reglerne for retternes kompetence og for anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser fastlægges i en bindende og umiddelbart gældende EU-retsakt.

38. Forordning nr. 1215/2012, hvis retsgrundlag er artikel 67, stk. 4, TEUF, tilsigter at lette adgangen til domstolene, navnlig på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse af retsafgørelser, og har således inden for samarbejdet på det civil- og handelsretlige område til formål at styrke den forenklede og effektive ordning for lovkonfliktregler og bestemmelserne om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, der er indført med de retsakter, i forlængelse af hvilke de befinder sig, for at lette det retlige samarbejde med henblik på at bidrage til at gennemføre Unionens erklærede mål om at blive et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed på grundlag af den høje grad af tillid, der skal være mellem medlemsstaterne³⁴. Artikel 2, litra a), og artikel 39 i forordning nr. 1215/2012, der fastlægger anvendelsesområdet for denne forordning med hensyn til de pågældende retsafgørelser, skal efter min opfattelse anses for værende væsentlige, for så vidt som deres overholdelse er afgørende for opnåelse af førnævnte mål for Unionen³⁵.

39. Jeg vil gerne påpege, at begrebet »grundlæggende retsprincipper (ordre public)« som omhandlet i denne forordnings artikel 45, stk. 1, tager sigte på at beskytte retlige interesser, der kommer til udtryk i en retsregel, som i dette tilfælde er opretholdelse og udvikling af et europæisk område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der fremmer den frie bevægelighed for retsafgørelser, der er nødvendige for, at det indre marked kan fungere korrekt³⁶. Implementeringen af et system til fuldbyrdelse af retsafgørelser, der er udformet med henblik på, at Unionen og dets indre marked kan fungere efter hensigten, kan dog ikke på grund af en oprindelig mangel føre til at forpligte en medlemsstat til at fuldbyrde en dom afsagt i et tredjeland, når betingelserne for fuldbyrdelse påtegning af sidstnævnte i givet fald ikke ville være opfyldt med hensyn til den anmodede medlemsstats internationale grundlæggende retsprincipper, hvilket således giver denne mangel dens fulde virkning.

³³ – Dom af 16.7.2015, Diageo Brands (C-681/13, EU:C:2015:471, præmis 51).

³⁴ – Dom af 9.3.2017, Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193, præmis 53).

³⁵ – Jf. i denne retning dom af 1.6.1999, Eco Swiss (C-126/97, EU:C:1999:269, præmis 36).

³⁶ – Jf. analogt dom af 23.10.2014, flyLAL-Lithuanian Airlines (C-302/13, EU:C:2014:2319, præmis 56).

40. Den foreslåede løsning³⁷ er efter min opfattelse ikke i strid med den ordning, der er indført ved forordning nr. 1215/2012. Mens det er uomtvisteligt, at forordning nr. 1215/2012 er baseret på et princip om direkte fuldbyrdelse af retsafgørelser, som er begrundet i EU-lovgivers ønske om at begrænse varigheden af og omkostningerne ved grænseoverskridende tvister, har denne retsakt ikke desto mindre bestemt opretholdelse³⁸ og på en vis måde en skærpelse³⁹ af den kontrolopgave, der er pålagt den anmodede medlemsstat. På den anden side kan »sikkerhedsventilen«, som består i en mulig kontrol af anvendelsen af forordning nr. 1215/2012 i forbindelse med undersøgelsen af, om en retsafgørelse er i overensstemmelse med grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, på ingen måde svække medlemsstaternes gensidige tillid til grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

3) *Kravet om udtømmning af retsmidlerne i domsstaten*

41. Det er ubestridt, at præmis 64 i dom af 16. juli 2015, Diageo Brands (C-681/13, EU:C:2015:471), hvorefter de retsundergivne, medmindre særlige omstændigheder gør det for vanskeligt eller umuligt at anvende disse retsmidler i domsstaten, skal benytte sig af alle de til rådighed stående retsmidler i denne medlemsstat for at forhindre en overtrædelse af grundlæggende retsprincipper, inden denne opstår, har givet anledning til stor debat med hensyn til denne præmis' nøjagtige rækkevidde. I modsætning til, hvad der er blevet anført, kan ovenstående betragtninger ikke anses for at være udtryk for, at der skulle gælde en forudgående betingelse for undersøgelsen af begrundelsen om tilsidesættelse af grundlæggende retsprincipper. Det er i denne forbindelse tilstrækkeligt at forholde sig til den utvetydige formulering af den nævnte doms præmis 68, hvori det blev anført, at når retten i den stat, begæringen rettes til, efterprøver, om »der eventuelt er tale om en åbenbar overtrædelse af denne medlemsstats grundlæggende retsprincipper«, skal den tage hensyn til den omstændighed, at de retsundergivne, medmindre særlige omstændigheder gør det for vanskeligt eller umuligt at anvende retsmidlerne i domsstaten, skal benytte sig af alle de til rådighed stående retsmidler i denne medlemsstat for på forhånd at forhindre en sådan overtrædelse. Kravet om udtømmning af retsmidlerne i domsstaten er blot et led i vurderingen af begrundelsen for afslaget med henvisning til, at efterkommelse ville være i strid med grundlæggende retsprincipper⁴⁰.

³⁷ – Oplysningerne i forelæggelsesafgørelsen kan tale for, at der foreligger en tilsidesættelse af en anden væsentlig EU-retlig regel, nemlig princippet om forbud mod svig og retsmisbrug, som udgør et almindeligt EU-retligt princip, som borgerne skal overholde. Ifølge Domstolen kan anvendelsen af EU-retten således ikke udvides til at dække handlinger, der gennemføres med det formål ved svig eller misbrug at drage nytte af de fordele, der er hjemlet i EU-retten (dom af 28.10.2020, Kreis Heinsberg, C-112/19, EU:C:2020:864, præmis 46). Konstateringen af svig forudsætter nærmere bestemt, at der foreligger en samstemmende række af indicier, der godtgør tilstedeværelsen af et objektivt element og et subjektivt element. I det foreliggende tilfælde består det objektive element for det første i, at betingelserne for anvendelse af forordning nr. 1215/2012 for så vidt angår de omhandlede beslutninger ikke er opfyldt. For det andet består det subjektive element i H Limiteds hensigt om at omgå eller unddrage sig disse betingelser gennem en procedure, der i en medlemsstat, der ikke har en tilsyneladende forbindelse med J, har til formål at skabe betingelserne for tvangsfuldbyrdelse af to jordanske domme med henblik på at opnå den fordel, der er forbundet med anvendelsen af denne forordning, dvs. en direkte fuldbyrdelse af disse afgørelser i Østrig, hvor J befinder sig. Denne situation svarer til begrebet »dobbelt eksekvatur«.

³⁸ – Det skal understreges, at Kommissionens forslag til forordning om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (COM/2010/0748 endelig) ud over ophævelsen af betingelsen om fuldbyrdelsespåtegninger omfattede et åbenbart indgreb i grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, som grund til at afslå fuldbyrdelse af en retsafgørelse, der er truffet i domsstaten. Henset til de intense drøftelser, som det andet forslag gav anledning til, og til de forbehold, som forskellige medlemsstater tog, gav EU-lovgiver i sidste ende afkald på dette.

³⁹ – Jf. artikel 41, stk. 2, i forordning nr. 1215/2012 for den mulige anvendelse af grunden til at afslå eller udsætte fuldbyrdelse i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

⁴⁰ – Denne fortolkning bekræftes af dom af 25.5.2016, Meroni (C-559/14, EU:C:2016:349, præmis 46 og 54). I denne doms præmis 54 knytter Domstolen klart den materielle konklusion om, at der ikke foreligger en åbenbar krænkelse af grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, til konstateringen af, at de berørte borgere har mulighed for at gøre deres procesrettigheder gældende ved den oprindelige medlemsstats ret.

42. Det andet spørgsmål, der er rejst i Domstolens praksis, vedrører rækkevidden af de processuelle og/eller væsentlige grundlæggende retsprincipper. Det må konstateres, at førnævnte dom indeholder to klart adskilte elementer vedrørende dels tilsidesættelsen af den pågældende materielle retsregel, dels proceduremæssige garantier. Udviklingen vedrørende udtømning af retsmidlerne henhører udelukkende under undersøgelsen af dette andet element. Den nævnte doms bidrag har med rette kunnet beskrives som en generel undersøgelse af, om der er gjort brug af retsmidlerne i domsstaten⁴¹, hvilket allerede er tilfældet i sager, der vedrører påstanden om en åbenbar krænkelse af retten til en retfærdig rettergang og dermed af grundlæggende procesforudsætninger⁴². Jeg mener, at de internationale grundlæggende retsprincipper vedrørende realiteten i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, allerede under processen udtrykker de væsentlige værdier, som er særegne for denne stat, og som er oversat til regler eller principper, som ikke nødvendigvis deles af domsstaten. Det kan derfor forekomme uhensigtsmæssigt at anmode den oprindelige ret om at udøve en rolle som forsvar for disse værdier og at lade konstateringen heraf afhænge af, om der foreligger en åbenbar krænkelse af grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

43. I det tilfælde, hvor det gøres gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af en EU-retlig regel, mister denne argumentation desuden sin relevans⁴³, hvilket efter min opfattelse indebærer, at den anmodede ret skal efterprøve, om retsmidlerne er udtømt i domsstaten. Det skal i denne forbindelse undersøges, om der foreligger særlige omstændigheder, der gør det for vanskeligt eller umuligt at udøve disse, herunder over for den retsakt, hvorved der udstedes en attest, der er udstedt ved afslutningen af en retssag. Jeg bemærker, at Kommissionen for så vidt angår den oprindelige procedure i domsstaten i punkt 29 i sit indlæg har anført, at den anmodning, der blev fremsat med henblik på at give medhold i den ekstraordinære appel, blev forkastet af appelretten i Det Forenede Kongerige.

3. Spørgsmålet om, hvorvidt artikel 41, stk. 2, i forordning nr. 1215/2012 finder anvendelse

44. Da den forelæggende ret er i tvivl om muligheden for at afslå fuldbyrdelse uafhængigt af, om en af de grunde, der er nævnt i artikel 45 i forordning nr. 1215/2012, foreligger, skal der foretages en analyse af forordningens artikel 41, stk. 2, hvorefter »grundene til at afslå eller udsætte fuldbyrdelse i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, [uanset stk. 1 finder] anvendelse, for så vidt som de ikke er uforenelige med de i artikel 45 omhandlede grunde«. Ærlig talt er ordlyden af denne bestemmelse ikke karakteriseret ved sin præcision og indeholder en vis tvetydighed på grund af anvendelsen af udtrykket »grundene til at afslå fuldbyrdelse«, som henviser til ordlyden af artikel 45 og 46 i forordning nr. 1215/2012⁴⁴, samtidig med, at det for at tillægge denne forordnings artikel 41, stk. 2, en effektiv virkning tydeligvis og nødvendigvis indebærer, at de grunde, der er nævnt i disse forskellige bestemmelser, ikke er de samme.

⁴¹ – L. Pailler, *Journal du droit international (Clunet)* nr. 4, oktober 2016, 20.

⁴² – jf. Domstolens dom af 2.4.2009, Gambazzi (C-394/07, EU:C:2009:219, præmis 42-45), og af 6.9.2012, Trade Agency (C-619/10, EU:C:2012:531, præmis 61). I dom af 25.5.2016, Meroni (C-559/14, EU:C:2016:349), er det også med hensyn til karakteriseringen af, om der foreligger en åbenbar modstrid med grundlæggende retsprincipper, at prøvelsen af kravet om udøvelse af samtlige retsmidler i den oprindelige medlemsstats ret foretages.

⁴³ – Jeg vil her henvise til EU-rettens integration i medlemsstaternes retsorden og opgaven for den nationale ret i dens egenskab af almindelig domstol i Unionen og dennes sikring af en effektiv anvendelse af EU-rettens principper.

⁴⁴ – Det fremgår af 30. betragtning til forordning nr. 1215/2012, at valget af denne terminologi kan forklares med proceduremæssige betragtninger, nemlig EU-lovgivers ønske om at få den anmodede rets behandling af samtlige de grunde, der gør det muligt at modsætte sig fuldbyrdelsen som omhandlet i forordningens artikel 41, stk. 2, og artikel 45, i den samme sag, der indledes efter anmodning fra den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse. Det følger af artikel 47, stk. 2, i forordning nr. 1215/2012, at for så vidt som fremgangsmåden for afslag på fuldbyrdelse ikke er omfattet af denne forordning, er den omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

45. Artikel 41 i forordning nr. 1215/2012 er omfattet af afdeling 2 i kapitel III om anerkendelse og fuldbyrdelse, som er adskilt fra afdeling 3 om afslag på fuldbyrdelse, og bestemmer, at fuldbyrdelsesproceduren reguleres af lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til. En retsafgørelse truffet i en medlemsstat, der er eksigibel i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, skal fuldbyrdes dér på samme betingelser som en retsafgørelse, der er truffet i den medlemsstat, som anmodningen rettes til. Der henvises således til den egentlige fuldbyrdelsesprocedure, som kan gennemføres direkte af den person, der er omfattet af den oprindelige dom, efter at den kompetente fuldbyrdelsesmyndighed har fremsendt en kopi af afgørelsen og attesten, når der ikke foreligger en anmodning om afslag på fuldbyrdelse, eller efter at den anmodede ret har afslået anmodningen.

46. Det er i lyset af denne proceduremæssige ramme, at indholdet af de grunde til at afslå fuldbyrdelse, der er omhandlet i artikel 41, stk. 2, i forordning nr. 1215/2012, skal forstås, hvilket er meget vanskeligt på grund af den store forskel mellem de nationale lovgivninger, der regulerer iværksættelsen af gennemførelsesforanstaltninger, og de indsigelser, der kan gøres gældende over for dem. Eksempelvis er det muligt at henvise til indsigelser om, hvilke varer eller pengebeløb, der kan gøres udlæg i, størrelsen af gælden som følge af betalinger eller modregning, der er indtrådt efter domfældelsen, på uregelmæssigheder, der kan påvirke fuldbyrdelseshandlingerne, men også eksistensen af selve grundlaget på grund af virkningerne af en forældelse eller dens eksigibilitet.

47. Det skal fremhæves, at iværksættelsen af de ikke-harmoniserede grunde til at afslå fuldbyrdelse af artikel 41, stk. 2, i forordning nr. 1215/2012 er dobbelt afgrænset, dels af det i denne forordnings artikel 52⁴⁵ fastsatte forbud mod realitetsprøvelse af den retsafgørelse, der er truffet af den oprindelige ret, dels af kravet om forenelighed med de harmoniserede grunde, der er opregnet i forordningens artikel 45, på en udtømmende liste, som ikke omfatter den udstedende rets tilsidesættelse af denne retsakts materielle anvendelsesområde⁴⁶.

48. Jeg erindrer om, at konstateringen af en grund til at afslå fuldbyrdelse som omhandlet i sidstnævnte artikel fører til en fuldstændig »neutralisering« af den oprindelige rets afgørelse, idet denne ikke kan have virkning i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, og således gøres til genstand for nogen form for fuldbyrdelsesforanstaltning. For at overholde den udtømmende karakter af de grunde, der er anført i artikel 45 i forordning nr. 1215/2012, og det ovenfor nævnte krav om forenelighed bør en begrundelse for denne forordnings artikel 41, stk. 2, ikke have til formål at rejse tvivl om selve accepten af fuldbyrdelsesgrundlaget, men kan føre til en mulig begrænsning af dets virkninger og dermed en begrænsning af fuldbyrdelsen heraf.

49. I denne sammenhæng kan det ikke tillades, at den anmodede ret i forbindelse med vurderingen af en grund til at afslå fuldbyrdelse som omhandlet i artikel 41, stk. 2, i forordning nr. 1215/2012 kan efterprøve lovligheden af attesten og dermed anvendeligheden af denne forordning på det søgsmål, der førte til afgørelsen, hvilket kunne føre denne ret til at fratage afgørelsen dens eksigibilitet.

⁴⁵ – Artikel 52 i forordning nr. 1215/2012 henhører under afdeling 4 i kapitel III om fælles bestemmelser.

⁴⁶ – Det skal tilføjes, at de grunde, der er nævnt i artikel 41, stk. 2, i forordning nr. 1215/2012, i lighed med dem, der er opregnet i forordningens artikel 45, skal fortolkes strengt.

V. Forslag til afgørelse

50. På baggrund af samtlige de ovenfor anførte betragtninger foreslår jeg Domstolen at besvare de af Oberster Gerichtshof (øverste domstol, Østrig) forelagte spørgsmål som følger:

»Artikel 45 og 46 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område skal fortolkes således, at retten i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, og som har fået forelagt en anmodning om afslag på fuldbyrdelse, kan tage denne anmodning til følge med den begrundelse, at den afgørelse og den attest, der i henhold til denne forordnings artikel 53 er truffet og udstedt af den oprindelige ret, tilsidesætter grundlæggende retsprincipper (ordre public) i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, når den påberåbte retlige fejl indebærer en åbenbar tilsidesættelse af en grundlæggende retsregel i EU-retten og dermed i denne medlemsstat. Dette er tilfældet for så vidt angår en fejl, der påvirker anvendelsen af nævnte forordnings artikel 2, litra a), og artikel 39, hvorefter den retsafgørelse, der begæres fuldbyrdet, skal være truffet i en medlemsstat.

Når retten i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, undersøger, om der foreligger en åbenbar tilsidesættelse af grundlæggende retsprincipper (ordre public) i den stat, som anmodningen rettes til, på grund af en tilsidesættelse af en materiel eller formel EU-retlig regel, skal den tage hensyn til den omstændighed, at medmindre der foreligger særlige omstændigheder, der gør det for vanskeligt eller umuligt at anvende retsmidlerne i domsstaten, skal de retsundergivne benytte alle de retsmidler, der er til rådighed, i denne medlemsstat for på forhånd at forgribe en sådan tilsidesættelse.«